

Eerste lezing uit het boek Genesis (Gen. 1:1-2:2)

In het begin schiep God de hemel en de aarde.

De aarde was woest en doods, duisternis lag over de oervloed, en over het water zweefde Gods geest.

God zei: 'Laat er licht zijn,' en er was licht.

God zag dat het licht goed was,

en Hij scheidde het licht van de duisternis;

het licht noemde Hij dag, de duisternis noemde Hij nacht.

Het werd avond en het werd morgen. De eerste dag.

God zei: 'Laat er midden in het water een gewelf komen dat de watermassa's van elkaar scheidt.'

God maakte het gewelf en scheidde het water onder het gewelf van het water erboven. Zo gebeurde het.

Hij noemde het gewelf hemel.

Het werd avond en het werd morgen. De tweede dag.

God zei: 'Laat het water onder de hemel

naar één plaats stromen, zodat er droog land verschijnt.'

En zo gebeurde het.

Het droge noemde Hij aarde,

het samengestroomde water noemde Hij zee.

En God zag dat het goed was.

God zei: 'Laat overal op aarde jong groen ontkiemen:

zaadvormende planten en alle soorten bomen

die vruchten dragen met zaad erin.' En zo gebeurde het.

De aarde bracht jong groen voort:

alle soorten zaadvormende planten en alle soorten bomen

die vruchten droegen met zaad erin.

En God zag dat het goed was.

Het werd avond en het werd morgen. De derde dag.

God zei: 'Laten er lichten aan het hemelgewelf komen

om de dag te scheiden van de nacht.

Ze moeten dienen als tekens die de feesten aangeven

en de dagen en de jaren, en als lampen aan het hemelgewelf,

om licht te geven op de aarde.' En zo gebeurde het.

God maakte de twee grote lichten,

het grootste om over de dag te heersen,

het kleinere om over de nacht te heersen, en ook de sterren.

Hij plaatste ze aan het hemelgewelf
om licht te geven op de aarde,
om te heersen over de dag en de nacht
en om het licht te scheiden van de duisternis.
En God zag dat het goed was.
Het werd avond en het werd morgen. De vierde dag.
God zei: 'Laat het water wemelen van levende wezens,
en laten er boven de aarde, langs het hemelgewelf,
vogels vliegen.'
En God schiep de grote zeemonsters
en alle soorten levende wezens
waarvan het water wemelt en krioelt,
en alle soorten vogels, alles wat vleugels heeft.
En God zag dat het goed was.
God zegende ze met de woorden:
'Wees vruchtbaar en word talrijk en vul het water van de zee.
En ook de vogels moeten talrijk worden, overal op aarde.'
Het werd avond en het werd morgen. De vijfde dag.
God zei: 'Laat de aarde
alle soorten levende wezens voortbrengen:
alle soorten vee, kruipende dieren en wilde dieren.'
En zo gebeurde het.
God maakte alle soorten in het wild levende dieren,
alle soorten vee en alle soorten dieren
die op de aardbodem rondkruipen.
En God zag dat het goed was.
God zei: 'Laten Wij mensen maken die ons evenbeeld zijn,
die op Ons lijken; zij moeten heersen over de vissen van de zee
en de vogels van de hemel, over het vee, over de hele aarde
en over alles wat daarop rondkruipt.'
God schiep de mens als zijn evenbeeld,
als evenbeeld van God schiep Hij hem,
mannelijk en vrouwelijk schiep Hij de mensen.

...

Hij zegende hen en zei tegen hen:
'Wees vruchtbaar en word talrijk,
bevolk de aarde en breng haar onder je gezag:
heers over de vissen van de zee, over de vogels van de hemel
en over alle dieren die op de aarde rondkruipen.'
Ook zei God: 'Hierbij geef Ik jullie alle zaaddragende planten
en alle vruchtbomen op de aarde; dat zal jullie voedsel zijn.
Aan de dieren die in het wild leven, aan de vogels van de hemel
en aan de levende wezens die op de aarde rondkruipen,
geef Ik alle groene planten tot voedsel.' En zo gebeurde het.
God zag alles wat Hij had gemaakt: het was zeer goed.
Het werd avond en het werd morgen. De zesde dag.
Zo werden de hemel en de aarde in al hun rijkdom voltooid.
Op de zevende dag had God zijn werk voltooid.
Op de zevende dag rustte Hij van het werk dat Hij gedaan had.

- Woord van de Heer – Wij danken God

Tweede lezing uit het boek Genesis (Gen. 22:1-18)

Enige tijd later stelde God Abraham op de proef.

'Abraham!' zei Hij. 'Ja, ik luister,' antwoordde Abraham.

'Haal je zoon, je enige, van wie je zoveel houdt, Isaak, en ga naar het gebied waarin de Moria ligt.

Daar moet je hem offeren op een berg die Ik je wijzen zal.'

De volgende morgen stond Abraham vroeg op.

Hij zadelde zijn ezel, nam twee van zijn knechten

en zijn zoon Isaak met zich mee, hakte hout voor het offer en ging op weg naar de plaats waarover God had gesproken.

Op de derde dag zag Abraham die plaats in de verte liggen.

Toen zei hij tegen de knechten: 'Blijven jullie hier met de ezel.

Ikzelf ga met de jongen verder om daarginds neer te knielen.

Daarna komen we naar jullie terug.'

Hij pakte het hout voor het offer,

legde het op de schouders van zijn zoon Isaak

en nam zelf het vuur en het mes.

Zo gingen die twee samen verder.

'Vader,' zei Isaak.

'Ja, mijn zoon, ik luister,' antwoordde Abraham.

'We hebben vuur en hout,' zei Isaak,

'maar waar is het lam voor het offer?'

Abraham antwoordde:

'God zal zich zelf van een offerlam voorzien, mijn zoon.'

En zo gingen die twee samen verder.

Toen ze waren aangekomen bij de plaats

waarover God had gesproken,

bouwde Abraham daar een altaar, schikte het hout erop,

bond zijn zoon Isaak vast en legde hem op het altaar,

op het hout.

Toen pakte hij het mes om zijn zoon te slachten.

Maar de engel van de HEER riep vanuit de hemel:

'Abraham, Abraham!' 'Ja, ik luister,' antwoordde hij.

'Raak de jongen niet aan, doe hem niets!

Want nu weet Ik dat je ontzag voor God hebt:

je hebt Mij je zoon, je enige, niet willen onthouden.'

Toen Abraham om zich heen keek, zag hij achter zich een ram,
die met zijn hoorns verstrikt was geraakt in de struiken.
Hij pakte het dier en offerde dat in de plaats van zijn zoon.
Abraham noemde die plaats 'De HEER zal erin voorzien'.
Vandaar dat men tot op de dag van vandaag zegt:
'Op de berg van de HEER zal erin voorzien worden.'
Toen sprak de engel van de HEER
opnieuw vanuit de hemel tot Abraham.
Hij zei: 'Ik zweer bij mijzelf – spreekt de HEER:
Omdat je dit hebt gedaan,
omdat je Mij je zoon, je enige, niet hebt onthouden,
zal Ik je rijkelijk zegenen en je zo veel nakomelingen geven
als er sterren aan de hemel zijn
en zand op het strand langs de zee,
en je nakomelingen zullen de steden
van hun vijanden in bezit krijgen.
En dankzij jouw nakomelingen zullen alle volken op aarde
zich gezegend noemen. Want jij hebt naar Mij geluisterd.'

- Woord van de Heer – Wij danken God

Derde lezing uit het boek Exodus (Ex. 14:15-15:1)

De HEER zei tegen Mozes:

'Zeg tegen de Israëlieten dat ze omkeren
en hun kamp opslaan voor Pi-Hachiroth,
tussen Migdol en de zee;
jullie moeten je kamp recht tegenover Baäl-Sefon opslaan,
vlak bij de zee.

De farao zal denken dat jullie de weg kwijt zijn geraakt
en de woestijn niet meer uit kunnen komen.

Ik zal ervoor zorgen dat hij onverzettelijk blijft,
zodat hij jullie achtervolgt, en dan zal Ik mijn majesteit tonen
door de farao en zijn hele leger ten val te brengen.

Dan zullen de Egyptenaren beseffen dat Ik de HEER ben.'

De Israëlieten gehoorzaamden.

Toen aan de farao, de koning van Egypte, bericht werd
dat het volk gevlucht was, kregen hij en zijn hovelingen spijt.

'Hoe konden we Israël zomaar laten vertrekken!' zeiden ze.

'Nu zijn we onze slaven kwijt.'

De farao liet zijn strijdswagen inspannen
en verzamelde zijn krijgsvolk.

Hij nam de zeshonderd beste wagens van Egypte mee,
en ook alle andere, stuk voor stuk bemand door officieren.

De HEER zorgde ervoor dat de farao, de koning van Egypte,
onverzettelijk bleef, zodat hij de achtervolging
op de Israëlieten inzette, die vastberaden vertrokken waren.

De Egyptenaren achtervolgden hen,
en haalden hen in bij Pi-Hachiroth,

waar het volk van Israël zijn kamp had opgeslagen,
dicht bij de zee, tegenover Baäl-Sefon.

Toen de Israëlieten de farao zagen naderen,
met al zijn paarden, wagens en ruiters en al zijn voetvolk,
werden ze doodsbang en riepen ze de HEER luidkeels om hulp.

...

Ze zeiden tegen Mozes: 'Waren er soms in Egypte geen graven, dat u ons hebt meegenomen om in de woestijn te sterven? Hoe kon u ons dit aandoen! Waarom hebt u ons uit Egypte weggehaald? Hebben we niet al in Egypte gezegd: "Laat ons toch met rust, laat ons maar als slaven voor de Egyptenaren werken, want dat is altijd nog beter dan om te komen in de woestijn"?' Maar Mozes antwoordde het volk: 'Wees niet bang, wacht rustig af. Dan zult u zien hoe de HEER vandaag voor u de overwinning behaalt. De Egyptenaren die u daar nu ziet, zult u hierna nooit meer terugzien. De HEER zal voor u strijden, u hoeft zelf niets te doen.' De HEER zei tegen Mozes: 'Waarom roep je Mij te hulp? Zeg tegen de Israëlieten dat ze verder trekken. Jij moet je staf geheven houden boven de zee en zo het water splijten, zodat de Israëlieten dwars door de zee kunnen gaan, over droog land. Ik zal de Egyptenaren onverzettelijk maken zodat ze hen achterna gaan, en dan zal Ik mijn majesteit tonen door de farao en zijn hele leger, zijn wagens en zijn ruiters, ten val te brengen. De Egyptenaren zullen beseffen dat Ik de HEER ben, als Ik in mijn majesteit de farao, met al zijn wagens en ruiters, ten val heb gebracht.' De engel van God, die steeds voor het leger van de Israëlieten uit was gegaan, stelde zich nu achter hen op. Ook de wolkkolom, die eerst voor hen uit ging, stelde zich achter hen op, zodat hij tussen het leger van de Egyptenaren en dat van de Israëlieten kwam te staan. Aan de ene kant bracht de wolk duisternis, aan de andere kant verlichtte de vuurzuil de nacht. Die hele nacht konden de legers niet bij elkaar komen.

Toen hield Mozes zijn arm boven de zee,
en de HEER liet de zee terugwijken
door gedurende de hele nacht
een krachtige oostenwind te laten waaien.
Hij veranderde de zee in droog land.
Het water spleet, en zo konden de Israëlieten
dwars door de zee gaan, over droog land;
rechts en links van hen rees het water op als een muur.
De Egyptenaren achtervolgden hen,
alle paarden en wagens van de farao
en al zijn ruiters gingen achter hen aan de zee in.
Maar in de morgenwake keek de HEER
vanuit de vuurzuil en de wolkkolom neer
op het Egyptische leger en zaaide paniek onder hen.
Hij liet de wielen van de wagens vastlopen,
zodat de Egyptenaren met moeite vooruitkwamen.
'Laten we vluchten!' riepen ze.
'De HEER steunt de Israëlieten, Hij strijdt tegen ons!'
De HEER zei tegen Mozes: 'Strek je arm uit boven de zee;
dan stroomt het water terug, over de Egyptenaren
en over al hun wagens en ruiters.'
Mozes gehoorzaamde, en toen de dageraad aanbrak,
stroomde de zee terug naar haar gewone plaats.
De Egyptenaren vluchtten het water tegemoet,
de HEER dreef hen regelrecht de golven in.
Het terugstromende water
overspoelde het hele leger van de farao,
al zijn wagens en ruiters, die achter de Israëlieten aan
de zee in gereden waren; niet een van hen bleef in leven.
Maar de Israëlieten waren dwars door de zee gegaan,
over droog land, terwijl rechts en links van hen
het water als een muur omhoog rees.
Zo redde de HEER de Israëlieten die dag
uit de handen van de Egyptenaren.

...

Toen ze de Egyptenaren dood langs de zee zagen liggen
en het tot hen doordrong hoe krachtig de HEER
tegen Egypte was opgetreden, kregen ze ontzag voor de HEER
en stelden ze hun vertrouwen in Hem en in zijn dienaar Mozes.
Toen zong Mozes, samen met de Israëlieten,
dit lied ter ere van de HEER:
'Ik wil zingen voor de HEER,
zijn macht en majesteit zijn groot!
Paarden en ruiters wierp Hij in zee.

- Woord van de Heer – Wij danken God

Vierde lezing uit het boek Jesaja (Jes. 54:5-14)

Je maker neemt je tot vrouw,
HEER van de hemelse machten is zijn naam.
De Heilige van Israël zal je bevrijder zijn,
men noemt Hem God van de hele aarde.
Je was een verlaten, wanhopige vrouw
toen de HEER je terugriep.
Kan iemand de vrouw van zijn jeugd verstoten? – zegt je God.
Ik heb je voor een ogenblik verlaten,
maar vol mededogen neem Ik je weer bij me.
In laaiende toorn verborg Ik mijn gelaat voor je,
slechts één ogenblik, maar Ik zal me weer over je ontfermen
met eeuwigdurende liefde, zegt de HEER, die je vrijkoopt.
Dit is voor Mij als bij de vloed van Noach:
zoals Ik heb gezworen dat het water van Noach
nooit meer de aarde zou overspoelen,
zo zweer Ik dat mijn toorn jou niet meer treft
en dat Ik je nooit meer bedreig.
Al zouden de bergen wijken en de heuvels wankelen,
mijn liefde zal nooit meer van jou wijken
en mijn vredesverbond is onwankelbaar
– zegt de HEER, die zich over je ontfermt.
Ongelukkige, zo opgejaagd en ongetroost,
met fijne leem zal Ik je stenen inleggen,
op saffier zal Ik je grondvesten.
Ik maak je torens van robijn, je poorten van beril,
je muren van kostbare edelstenen.
Al je kinderen zullen leerlingen zijn van de HEER,
rust en vrede zal hun ten deel vallen;
gerechtigheid zal je fundament zijn.
Je zult niets meer te vrezen hebben:
onderdrukking zal je niet bereiken,
terreur blijft ver bij je vandaan.

- Woord van de Heer – Wij danken God

Vijfde lezing uit het boek Jesaja (Jes. 55:1-11)

Hierheen! Hier is water, voor ieder die dorst heeft.
Kom, ook al heb je geen geld. Koop hier je voedsel en eet.
Kom, koop voedsel zonder geld,
koop wijn en melk zonder betaling.
Waarom geld betalen voor iets dat geen brood is,
je loon besteden aan wat niet verzadigen kan?
Luister aandachtig naar Mij,
en je zult ruimschoots te eten hebben
en genieten van een overvloedig maal.
Leen Mij je oor en kom bij Mij, luister, en je zult leven.
Ik sluit met jullie een eeuwigdurend verbond,
als blijvende bevestiging van mijn liefde voor David.
Hem heb Ik aangesteld als getuige voor de volken,
als vorst en heerser over de naties.
Ook jij zult een volk ontbieden dat je nog niet kende,
en een volk dat jou nog niet kende
zal zich haasten om bij je te zijn,
omwille van de HEER, je God, de Heilige van Israël,
die je deze luister heeft verleend.
Zoek de HEER nu Hij zich laat vinden,
roep Hem terwijl Hij nabij is.
Laat de goddeloze zijn slechte weg verlaten,
laat de onrechtvaardige zijn snode plannen herzien.
Laat hij terugkeren naar de HEER,
die zich over hem zal ontfermen;
laat hij terugkeren naar onze God,
die hem ruimhartig zal vergeven.
Mijn plannen zijn niet jullie plannen,
en jullie wegen zijn niet mijn wegen – spreekt de HEER.

...

Want zo hoog als de hemel is boven de aarde,
zo ver gaan mijn wegen jullie wegen te boven,
en mijn plannen jullie plannen.
Zoals regen of sneeuw neerdaalt uit de hemel
en daarheen niet terugkeert
zonder eerst de aarde te doordrenken,
haar te bevruchten en te laten gedijen,
zodat er zaad is om te zaaien en brood om te eten –
zo geldt dit ook voor het woord dat voortkomt uit mijn mond:
het keert niet vruchteloos naar Mij terug,
niet zonder eerst te doen wat Ik wil
en te volbrengen wat Ik gebied.

- Woord van de Heer – Wij danken God

Zesde lezing uit het boek Baruch (Bar. 3:9-15.32-4:4)

Luister, Israël, naar de geboden die leven beloven,
hoor aandachtig en ontdek wat inzicht is.

Wat is er gebeurd, Israël,
dat je nu in het land van je vijanden leeft,
je oude dag op vreemde bodem slijt
en onrein bent geworden als een dode,
alsof ook jij in het dodenrijk woont?

Je hebt de bron van de wijsheid verlaten.

Als je was gebleven op de weg die God je wees
had je voor altijd in vrede geleefd.

Leer waar inzicht is, waar kracht is, waar begrip,
dan ontdek je waar leven is, een lang leven,
waar licht is voor de ogen, en vrede.

Wie kan de woonplaats van de wijsheid vinden?

Wie is in haar schatkamers doorgedrongen?

Maar Hij die alles weet, kent haar,
zijn inzicht heeft haar ontdekt.

Hij schiep de aarde voor eeuwig en bevolkte haar met dieren.

Hij stuurde het licht op weg, en het ging,

Hij riep het, en het kwam, in diep ontzag.

De sterren op wacht schitterden vreugdevol;

Hij riep, en ze antwoordden: 'Hier zijn we,'
vol vreugde schitterend voor hun schepper.

Hij is onze God! Niemand kan zich met Hem meten.

De weg naar de wijsheid had voor Hem geen geheimen.

Hij gaf haar aan zijn dienaar Jakob, aan Israël, die Hij beminde;
daarna verscheen ze op aarde en verkeerde onder de mensen.

...

Zij is het boek van Gods geboden,
de wet die tot in eeuwigheid bestaat;
ze geeft leven aan ieder die bij haar blijft,
maar wie haar verlaten, zullen sterven.
Keer terug, Jakob, houd vast aan haar,
kies de weg die naar haar lichtglans voert.
Verlies je eer niet aan een ander,
sta je voorrecht niet af aan een vreemd volk.
Laten wij ons gelukkig prijzen, Israël,
want ons is bekend wat God behaagt!

- Woord van de Heer – Wij danken God

Zevende lezing uit het boek Ezechiël

(Ezech. 36:16-17a.18-28)

De HEER richtte zich tot mij:

‘Mensenkind, toen de Israëlieten nog in hun land woonden, hebben ze dat door hun daden onrein gemaakt.

Dus stortte Ik mijn toorn over hen uit, vanwege al het bloed dat ze op het land hadden uitgestort, en vanwege de afgoden waarmee ze het hadden verontreinigd.

Ik verstrooide hen onder vreemde volken en ze raakten verspreid over verre landen;

Ik strafte hen zoals ze verdienden.

Bij de volken waar ze kwamen werd mijn heilige naam ontwijd doordat men van hen zei: “Dit is nu het volk van de HEER, uit zijn land is het verbannen.”

Het deed Mij verdriet dat mijn heilige naam zo door het volk van Israël ontwijd werd, bij alle volken waar het kwam.

Zeg daarom tegen het volk van Israël:

“Dit zegt God, de HEER:

Ik zal ingrijpen, volk van Israël – niet omwille van jou, maar omwille van mijn heilige naam, die je hebt ontwijd bij de volken waar je gekomen bent!

Ik zal de heiligheid van mijn grote naam, die door jullie bij die volken is ontwijd, herstellen.

Die volken zullen beseffen dat Ik de HEER ben – spreekt God, de HEER.

Door jullie zal Ik ze laten zien dat Ik heilig ben:

Ik leid jullie bij die volken weg, Ik breng jullie uit die landen bijeen en laat je naar je eigen land gaan.

Ik zal zuiver water over jullie uitgieten om jullie te reinigen van alles wat onrein is, van al jullie afgoden.

...

Ik zal jullie een nieuw hart en een nieuwe geest geven,
Ik zal je versteende hart uit je lichaam halen
en je er een levend hart voor in de plaats geven.
Ik zal jullie mijn geest geven en ervoor zorgen
dat jullie je aan mijn bepalingen houden
en mijn regels naleven.
Jullie zullen in het land wonen
dat Ik aan je voorouders gegeven heb,
jullie zullen mijn volk zijn en Ik zal jullie God zijn.

- Woord van de Heer – Wij danken God

Achtste lezing uit de brief aan de Romeinen (Rom. 6:3-11)

Broeders en zusters, weet u niet dat wij die gedoopt zijn in Christus Jezus, zijn gedoopt in zijn dood?

We zijn door de doop in zijn dood met Hem begraven om, zoals Christus door de macht van de Vader uit de dood is opgewekt, een nieuw leven te leiden.

Als wij delen in zijn dood, zullen wij ook delen in zijn opstanding.

Immers, we weten dat ons oude bestaan met Hem gekruisigd is omdat er een einde moest komen aan ons zondige leven: we mochten niet langer slaven van de zonde zijn.

Wie gestorven is, is rechtens vrij van de zonde.

Wanneer wij met Christus zijn gestorven, geloven we dat we ook met Hem zullen leven, omdat we weten dat Christus, nu Hij is opgewekt uit de dood, niet meer sterft: de dood heeft geen macht meer over Hem.

Door zijn sterven is Hij voor eens en altijd dood voor de zonde; en nu Hij leeft, leeft Hij voor God.

Zo moet ook u uzelf zien: dood voor de zonde, maar in Christus Jezus levend voor God.

- Woord van de Heer – Wij danken God

Evangelie volgens Lucas (Luc. 24:1-12)

Op de eerste dag van de week
gingen de vrouwen bij het ochtendgloren naar het graf
met de geurige olie die ze bereid hadden.
Bij het graf aangekomen zagen ze echter
dat de steen voor het graf was weggerold,
en toen ze naar binnen gingen,
vonden ze het lichaam van de Heer Jezus niet.
Ze wisten zich geen raad.
Plotseling stonden er twee mannen
in stralende gewaden bij hen.
Ze werden door schrik bevangen en bogen het hoofd.
De mannen zeiden tegen hen:
'Waarom zoeken jullie de levende bij de doden?
Hij is niet hier, Hij is uit de dood opgewekt.
Herinner je wat Hij jullie gezegd heeft
toen Hij nog in Galilea was:
de Mensenzoon moest worden uitgeleverd aan zondaars
en moest gekruisigd worden en op de derde dag opstaan.'
Toen herinnerden ze zich zijn woorden.
De vrouwen keerden terug van het graf
en gingen aan de elf en aan alle anderen vertellen
wat er was gebeurd.
Het waren Maria van Magdala, Johanna,
en Maria, de moeder van Jakobus,
en nog een aantal andere vrouwen die hen vergezelden.
Ze vertelden de apostelen wat er was gebeurd,
maar die vonden het maar kletspraat en geloofden hen niet.
Petrus echter stond op en rende naar het graf.
Hij bukte zich om te kijken,
maar zag alleen de linnen doeken liggen.
Daarop ging hij terug,
vol verwondering over wat er gebeurd was.